

விவசாயியும் கழுதையும்

ஓர் ஊரில் விவசாயி ஒருவர் கழுதையை வளர்த்து வந்தார். அதனைச் சந்தைக்குப் பொருட்களைச் சுமந்து செல்லப் பயன்படுத்தினார். ஒரு நாள் விவசாயி தனது மகன் மற்றும் கழுதையுடன் சந்தைக்குச் சென்று கொண்டு இருந்தார். செல்லும் வழியில் விவசாயியைப் பார்த்து, “அதான் கழுதை இருக்கிறதே! பிறகு ஏன் நீங்கள் நடந்து செல்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார் ஒருவர். பின் விவசாயி கழுதையின் மேல் அமர்ந்து கொண்டார். அவரது மகன் நடந்து வந்தான். சிறிது தூரம் சென்றனர். அப்பொழுது ஒரு பெண் “சின்ன பையன் நடந்து வருகிறான், நீங்கள் கழுதையின் மேல் வருகிறீர்கள்” நீங்கள் நன்றாகத்தானே உள்ளீர்கள்?” என்று கூறினாள். அடுத்து விவசாயி தனது மகனை கழுதையின் மேல் அமரச் செய்தார்.

மேலும் சிறிது தூரம் சென்றனர். அங்கு ஒரு பெண்மணி விவசாயியைப் பார்த்து “ஏன் நீங்கள் நடந்து வருகிறீர்கள், இருவரும் கழுதையின் மேல் வரலாமே?” என்று கூறிச் சென்றாள். அடுத்து இருவருமே கழுதையின் மேல் அமர்ந்து வந்தனர். மற்றொருவர் அவர்கள் வருவதைப் பார்த்து “பாவம் கழுதை! இவ்வளவு சுமையா! கழுதை எவ்வளவு களைப்புடன் காணப்படுகிறது” என்றார். விவசாயிக்கு என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை? இறுதியில் விவசாயி கழுதையைத் தூக்கிச் சென்றார். செல்லும் வழியில் கல் தடுக்கியது. கழுதை அருகில் இருந்த தண்ணீரில் விழுந்தது. இறுதியில் கழுதை நம் இருவருக்குமே பயன்படவில்லை. நாம் மற்றவர்கள் பேச்சைக் கேட்டு நமது நேரத்தை வீணாக்கிவிட்டோம் என்றும், “கழுதையின் மேல் மகன் சிறிது தூரமும் விவசாயி சிறிது தூரமும் அமர்ந்து சென்றாலே சந்தைக்கு சென்று இருக்கலாம்” என்று எண்ணி வருத்தப்பட்டனர்..

**நாம் எப்பொழுதும் சுயமாகச் சிந்தித்து முடிவுகளை
மேற்கொள்ள வேண்டும்.**

எறும்பும் வெட்டுக்கிளியும்

கோடைகாலத்தில், வெட்டுக்கிளி ஒன்று அங்கும் இங்குமாய் குதித்து விளையாடியது. அந்த வழியில் எறும்பு அதன் உணவுகளைச் சேகரித்து அவற்றைச் சுமந்து சென்றது. அதைப் பார்த்த வெட்டுக்கிளி எறும்பிடம், “இப்போது என்ன அவசரம் சிறிது நேரம் என்னைப் போல நீயும் என்னுடன் விளையாடலாமே?” என்றது. அதற்கு எறும்பு “இன்னும் சில நாள் கழித்து மழைக்காலம் ஆரம்பித்து விடும் அச்சமயம் வீட்டை விட்டு வெளியே வர முடியாதே!” என்றது. அதற்கு வெட்டுக்கிளி எறும்பிடம் மழைக்காலம் வர இன்னும் நாட்கள் இருக்கிறது. நான் விளையாடப் போகிறேன் என்று சிரித்துக் கொண்டே சென்றது.

சில நாட்கள் கடந்தன. மழைக்காலம் வந்தது. எறும்போ தான் சேகரித்த உணவைத் தன் வீட்டில் உண்டு மகிழ்ந்தது. ஆனால் வெட்டுக்கிளியோ உண்ண உணவின்றி மழையில் சுற்றித் திரிந்தது. அப்போது வெட்டுக்கிளி, “எறும்பு உணவு சேகரித்து வைத்து இருக்கும், அதனிடம் கேட்டால் என்ன?” என்று எண்ணியது. வெட்டுக்கிளி எறும்பின் வீட்டிற்கு வந்தது. எனக்கு மிகவும் பசிக்கிறது. ஏதேனும் உணவு தருகிறாயா? எனக் கேட்டது. எறும்பும் தன்னிடம் உள்ள உணவில் சிறிதளவு வெட்டுக்கிளிக்கு அளித்தது. “அன்று என்னைப் பார்த்து சிரித்தாயே, இப்போது நான் சேகரித்த உணவு தான் இன்று நாம் இருவருக்கும் உதவியது” என்று கூறியது. இனி “நீ சோம்பலில்லாமல் வெயில் காலத்தில் மழைக்காலத்திற்கு வேண்டியவற்றைச் சேமித்துக் கொள்” என்றது.

காலத்திற்கு ஏற்ப நாம் உழைக்க வேண்டும்

குரங்கும் முதலையும்

நதிக் கரையின் ஓரத்தில் நாவல்மரம் ஒன்று இருந்தது. அம்மரத்தின் பழங்கள் மிகவும் சுவையாக இருக்கும். குரங்கு ஒன்று தினமும் அம்மரக்கிளையில் அமர்ந்து பழங்களைச் சுவைத்துச் சாப்பிடும். அவற்றை ஒரு முதலை ஒன்று பார்த்தது. முதலைப் பார்ப்பதைப் பார்த்துக் குரங்கு “நண்பனே! நீயும் நாவற்பழம் சாப்பிடுகிறாயா?” என்று கேட்டு, முதலைக்கும் கொஞ்சம் பழங்களைக் கொடுத்தது. முதலைக்கும் அந்தப் பழம் மிகவும் பிடித்து இருந்தது. பின் இருவரும் நண்பர்கள் ஆனார்கள்.

சில நாட்கள் சென்றன. ஒரு நாள் முதலை தன் மனைவியிடம் நாவற்பழத்தின் சுவையையும் குரங்கு நண்பனின் நட்பையும் பெருமையாகக் கூறியது. அதைக் கேட்ட முதலையின் மனைவி “அந்தப் பழமே இவ்வளவு சுவையாக இருக்கும் போது அதை உண்ணும் அக்குரங்கின் இதயம் எவ்வளவு சுவையாக இருக்கும்” என்று கூறியது. மனைவியின் வற்புறுத்தலால் முதலை குரங்கை தன் வீட்டிற்கு விருந்திற்கு அழைத்தது. செல்லும் வழியில் முதலை தன் மனைவி கூறியதை குரங்கிடம் கூறியது. அதைக் கேட்ட குரங்கு திகைத்தது. “அட்டே! நண்பா, நான் என் இதயத்தை அந்த நாவல்மரத்திலேயே வைத்துவிட்டேனே, நீ முன்பே கூறியிருந்தால் நாம் அதை உன் மனைவிக்காக எடுத்து வந்துருக்கலாமே?” என்று குரங்கு முதலையிடம் கூறியது. அதைக் கேட்ட முதலை இதயத்தை எடுத்துச் செல்லலாம் என்று கூறி கரையின் பக்கம் வந்தது. உடனே குரங்கு முதலையின் மேல் இருந்து கரையை நோக்கி ஒரே தாவாக தாவினது. பின் குரங்கு முதலையைப் பார்த்து “உனது உண்மையான குணம் எனக்குத் தெரிந்து விட்டது”. இனிமேல் இந்த நாவல்மரத்தடிக்கு வராதே! என்று கூறிவிட்டது.

ஒருவன் மற்றவர்களை ஏமாற்ற நினைத்தால் கண்டிப்பாக

ஒரு நாள் எல்லாவற்றையும் இழந்து ஏமாறுவான்